

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: ENDNU SIENA

Citation: Claussen, Sophus: "ENDNU SIENA", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid73905/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

ENDNU SIENA

Bjærgene bringer mig ingen Fylde,
men Solen fjærnt ude, som svinder med gulhvide Flager,
forstaar med sommerlig Kunst at forgylde,
mens allerede Tusmørket
slutter sig trygt om hver Busk i de nærmeste Haver.

Jeg elsker Højlandet og mit Stenpalads,
det gamle Siena og Marmorterrassen,
og Herskabets Damer, der vandrer langsomt op og ned
under mine opmærksomme Vinduer.

Som Værtinde ser jeg paa Terrassen
en rødblond Borgfrøken, moden Kvinde.
Udækket Hoved, dejlig sort Silke, Slankhed,
og en hvid Kniplingekrave over de skrøbelige Skuldre.

Der findes to andre
– Gæster, Veninder fra Byen –
i mere spraglede Spaseredragter, mere tilhyllede.
Til *dem* bringer Tjeneren Blomster.

Skønt deres Hoveder er bedækkede:
én af dem gemmer unge Øjne under Sølret.

Og dem alle forraader en halvvoxen Pige,
som oftere end de andre
vender Blikket opad til mine opmærksomme Vinduer.

Nu bringer den sirlige Tjener
ogsaa et Ringspil til Herskaberne.

Og oppe mod Randen af mit aabne Vindu
banker mit Hjærte i Hexameter-Takt;
thi

Foran Paladset nu fløj, og med Latter, det vingede Ringspil,
smidige Kvinder i Silke, bevæbnet' med luftlette Træspidi
Lystighed klang paa Terrassen, og Solen gik ned bag Siena.

Jeg gentager, ak! min evige Lovsang og Klage:
O Gud, hvor er den Sol skøn at bade sig i!
ak Gud, hvor trænger vi alle til Sol,
de forladte Kvinder dernede og jeg ensomme fremmede;
se deres vendte Ansigter, pilsnare Øjne,
alle deres Bevægelser!
Hvor de bader sig i min Sol!

. . . til Solen gaar ned over mig og Siena.
Og jeg husker paa den store Dante og hans guddommelige
Komedie.

Det var en saadan adelig Dame fra Siena,
fuld af Letsind og flammende Hævnsyge,
om hvem han fortæller, at hun jublede, da Sienas Tropper
blev slagne,
jublede over disse slagne Landsmænd,
„som en lille Drossel for en Smule Solskin“,
og formastelig raabte til Gud:
at hun aldrig vilde frygte ham mere.

Der er nu til sidst en Marmorbænk
graa af Ælde
foran mine opmærksomme Vinduer –
hvor de sidder i Tasmørket og samtaler længe.
Snare til Glæde, raske til Hævn,
pyntelige Drosler fra Siena!

I alle de Gader og Gyder,

der snor sig Palads ved Palads
rundt om den hulede Plads
i Hjertet af Siena – der lyder
nu Mandssang til Gyld af en Mandolin
om Bjærgenes Blaa og den mørkrøde Vin.